

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Γράμμα ερωτικό και επικίνδυνο

από την Πόλυ Μηλιώρη

Με πήρες μπάλα. Τις ώρες που βλέπω τον εαυτό μου απ' έξω απ' το ζευγάρι, ξέρω καλά πως είσαι ο κερδισμένος.

Αντίθετα, τις ώρες που με βλέπω σαν ασεχώριστο εγώ, σαν ένα μέρος αξεδιάλυτο απ' το κοινό μας μέρος, σαν ένα παρακλάδι του διευρυμένου εγώ μας, εκείνες τις ώρες δεν υπάρχω μόνη, δεν χωράν παράπονα, πληγές, μεμψιμοιρίες.

Το πήδημα απ' το εγώ στο εμείς γίνεται αδιόρατα. Κάποια στιγμή, που η οργή μου έχει ξεθυμάνει. Δεν υπάρχει οργή ενάντια στο κοινό μας σώμα. Αδιόρατα. Σα να γυρίζει το διακόπτης που μας προγραμματίσει. Σα να φεύγω απ' τη θέση μου στο κρεβάτι και αυτόματα, μαγικά, να έρχομαι στη δική σου θέση.

Οι περισσότεροι καυγάδες γίνονται στο κρεβάτι. Κι αν όχι εκεί, πάντως την ώρα που οι άνθρωποι, γενικά, ξαπλώνουν στο κρεβάτι. Τί κρύβει, τί υποδηλώνει ετούτος ο μικρός μας χώρος; Ποια ιερότητα και ποιες καταβολές;

Ο κόσμος. Ο μικρός μας τόπος, που ορίζεται απ' την κοινή μας γλώσσα. Άνθρωποι περπατάν στους δρόμους κι επικοινωνούν. Μπορώ να τους μιλήσω για κοινά προβλήματα: για τη συγκοινωνία, τα πολιτικά, τα σχολεία των παιδιών μας. Ύστερα έρχεται το σπίτι μας. Με τους δικούς του κώδικες. Τους πιο προσωπικούς: το πού κρεμάμε τα μπουρνούζια, πώς μανουβράρουμε την ακαταστασία, κάθε πότε αποφασίζουμε ν' αλλάξουμε τη θέση των επίπλων. Ύστερα το δωμάτιο. Που σε βλέπει γυμνό, που ακούει τους σωματικούς απόκρυφους σου ήχους, που γίνεται φόντο όρασης την ώρα των ερώτων. Κι ο πιο μικρός μας χώρος, το κρεβάτι. Όπου τα παιδιά, σαν ήτανε μικρά, είχανε το ελεύθερο να σαλτάρουν πάνω, για όση ώρα επιτρέπαμε και μόνο. Όπου τα σεντόνια λερώνουν, χωρίς να το καταλαβαίνουμε. Όπου ο ύπνος μας περιβάλλεται στο δύο επί δύο και προστατεύεται.

Δε θέλω να με δούνε κοιμισμένη. Ακόμα και την όποια εγγείρωση, γι' αυτό την τρέμω: να μην παραδοθώ σε χέρια ναρκωμένη. Και στο θάνατο ακόμα. Να μη κοιτούν το πτώμα μου και είμαι απούσα. Ποιος είσαι; Πόσο μπορείς να είσαι «άλλος», αφού γνωρίζεις τον ύπνο μου; Αφού μονάχα στη θήκη της μασχάλης σου μπορώ να αφήσω μαλακά, γλυκά, ευτυχισμένα τη συνειδησή μου να πετάξει αλλού, κι εγώ να γίνω σώμα δίχως κρίση;

Έχω κρατήσει, είναι αλήθεια, τα όνειρα του ύπνου

για δικά μου. Εκεί όλοι γινόμαστε ελεύθεροι και μόνοι. Μπαίνεις καμιά φορά σε μια σκηνή και ξαναβγαίνεις. Το ξέρω, πως στο θολό μου δίχτυ των ονείρων, εγώ είμαι η αράχνη. Κι ότι δεν έρχεσαι εκεί, εγώ σε φέρνω. Όταν το θέλω από καπρίτσιο. Ή όταν σε χρειάζομαι.

Στο ξύπνιο, δε μπόρεσα να διατηρήσω αυτό τον εγωισμό. Δε μπόρεσα —ίσως καν δεν το θέλησα ποτέ μου— να σ' αγαπώ μονάχα για όσα μου προσφέρεις. Στο ξύπνιο, μπαίνεις κι εσύ ολόκληρος, καταδικός σου, και απαιτείς την ανεξαρτησία. Τις ώρες που βλέπεις κι εσύ τον εαυτό σου έξω απ' το ζευγάρι, μάλλον κι εσύ θα λες ότι σε πήρα μπάλα. Πως είμαι εγώ η κερδισμένη...

Τί τάχα να γυρεύει αυτό το γράμμα σ' ένα δελτίο του «Αγώνα της Γυναίκας»; Μήπως θα το διαβάσουν ποτέ οι άντρες, που αμίξαν τις δικές τους τις ζωές με τις δικές μας — για λίγους μήνες; Για πολλές δεκαετίες; Έτσι, ένα μήνυμα είναι, που απευθύνεται στις φίλες. Αυτές που παίρνουνε τη δύναμή τους, την οποία δύναμη θα χρειαστούμε ακόμα στην πορεία, απ' τη ζεστή κι ειλικρινή επικοινωνία.

Λέω: Μήπως και όσες από μας αξιωθήκαν μια ωραία σχέση, κι όμως συχνά αισθάνονται πως πνίγονται μέσ' στο ζευγάρι, μήπως αναζητούν τη θεία εκείνη ελευθερία των ονείρων;

Λέω ακόμα: Μήπως, χωρίς ν' αφήσουμε την ουτοπία, πρέπει να μάθουμε ν' ακούμε και τους αναστεναγμούς των άλλων;

Λέω ακόμα: Μήπως μοναχικές και αυτεξούσιες υφάντρες δεν υπάρχουν στη ζωή και πως χρειάζεται συνεργασία για το έργο;

Ετούτο που ΔΕΝ λέω είναι: Μήπως και ήρθε η ώρα ν' αφήσουμε πια τον Αγώνα;

Αυτό το λένε άλλες. Που δεν τις νοιάζει να 'χουνε κρίση ναρκωμένη και στη συνειδητή, υποτίθεται, ζωή τους. Που δε μετρούν με τίμια ρυθμισμένο καντάρι (η αλήθεια είναι πως το καντάρι ζυγίστηκε να κλέβει από αιώνες) πόσο καλό είναι το ζευγάρι, η οικογένεια, το επάγγελμα, το κόμμα, η ομάδα, που μας καλούν για χάρη του να υποστείουμε σημαία.

Και προσοχή! Αυτές οι άλλες που μας λένε τέτοια, δεν έχουν πια το περασμένο πρόσωπο, το καταπιεσμένο. Έχουνε πόστα και πτυχία. Συχνά, εκφράζονται και γράφουν ωραιότερα από μένα.